

BUCUR CHIRIAC

**ANOTIMPUL
LINIȘTII**

CARPATHIA PRESS – 2003

Soției mele, Marieta – întreaga lumină a
cărților mele.

Autorul

Coperta și ilustrațiile: Dragoș Morărescu

Tehnoredactor: Ion Valentin

CARPATHIA PRESS, 2003

Str. Ciprian Porumbescu nr.10, București

tel./fax: 01/212.054.34

O DÎRĂ DE LUMINĂ

Înconjurat de flăcări și tăceri,
Străbat cîmpia-n scîncet de visare,
Glasul mi-a murit în nicăieri,
Și-aud în ceruri zumzetul din soare.

Cîmpia-mi soarbe sufletul de fum,
Împovărat de gînduri și durere,
Sunt un străin pe ultimul meu drum,
Și-mi caut tinerețea care pierе.

Mă vei găsi pe-a sufletului creangă,
În pragul unei înserări pîcloase,
Și-n zvonul mioritic de talangă,
O dîră de lumină pe pleoape mi se coase.

RĂDĂCINI

Voi întrerupe drumul meu prin viață,
Pentru o zi, ori pentru o clipită,
Și-n lumea ce renaște din verdeață,
Mă vei vedea cum cad în grea ispită.

Și-n cerul meu cu bunul Dumnezeu,
Îmi voi striga păcatu-n disperare,
Și-ngenunchind în apă ca un zeu,
Voi trece vama spre-o altă înălțare.

Cînd luna trece mută prin fîneață,
Îmi văd părinții înfloriți în lut,
Ei beau din vinul dătător de viață,
Și se trezesc în somnul de-nceput.

O LACRIMĂ

Eu trec din lume în uitare,
Și-alunec în întunecat abis,
Sunt doar un semn, o lumînare,
Ce-n beznă pîlpîind s-a stins.

O lacrimă mai sîngerează,
Pe drumul cu urcușul greu,
Și-mi strig durerea într-o rază,
Și-aud cum plînge Dumnezeu.

Pe veci îndepărtat de-o floare,
Miros parfumul cerului de fum,
Tu mă mai chemi, plecarea ta mă doare,
Iar eu rămîn un rătăcit pe drum.

M-AM RĂSTIGNIT

M-am răstignit în ceață fără cuie,
Să văd pământul, izvoarele curgînd,
Și sufletul în ceruri cum se suie,
Și-adorm pe umbra unui tainic gînd.

Și va veni un înger chipul să-mi sculpteze,
Un stîlp al veșniciei să-l toarne-n rădăcini,
Străluminata față din raze să-nvieze,
Însemnul veșniciei să-l toarne-n noi tulpini.

Și-n foamea de vise în care mă așezi,
Ți-aud chemarea, să fim iarăși doi,
Cu tremurînde mîini, sufletul mi-l dezmierzi,
Și-apoi mă treci în lumea de apoi.

TESTAMENT

Am să-ți las iubito după moarte,
Visele mele strînse într-o carte,
Citindu-le nu vreau să te-ntristez,
Clipele despărțirii și somnul ți-l veghez.

Să nu te sperii cînd vei visa o cruce,
E semn că, în țărîină, chipul meu se duce,
Va învia iubirea, se va preface-n stea,
Iar din adînc celestu, oricînd te va vedea.

Poate-ntr-o dimineață, sau blîndă înserare,
Ai să-mi auzi divina și dulcea mea chemare,
Nu sta pe gînduri triste, eu te aștept regește,
La poarta-mpărăției Divinul te-nsoțește.

PĂȘESC SFIOS

Pășesc sfios spre casa părintească,
Picioarele abia ating pământul,
Nu-i nimenea în jur ca să-mi vorbească,
Urmele copilăriei le-a șters cu coasa vîntul.

Aș vrea ca să alerg, să-i simt pe cei ce nu-s
Să le vorbesc de tot ce-am pățimit,
Ochii s-au micșorat, puterile s-au dus,
Și am rămas cu sufletul bătrîn și veștejit.

Azi îngeri negri vin să mă desmierde,
Iar uneori îmi cîntă din harfe vechi dogite,
Sunt un străin acasă și nimeni nu mă vede,
Și-aștept să-mi bată ceasul s-adorm pe nesimțite.

Privesc cum cerul s-a răstignit pe soare,
Și pulbera de stele mă-nvăluie, mă cheamă,
E semnul despărțirii și-a zborului ce doare,
Dar simt căldura mîinilor de mamă.

VIZIUNE LA NEHOIU

În memoriam lui MARIN SORESCU

Vine-o umbră solitară,
În cerdacul însořit,
O cădelniță de ceară,
Visul mi l-a risipit.
Parc-ar fi poetul, magul,
Legănându-se ușor,
Ca un înger trecînd pragul,
Și se-nvăluie cu dor.
E sfios ca o fecioară,
Cu gîndurile răvășite,
Și-n ecouri de vioară,
Visăm cu fețe cernite.
Este El sau poezia,
Ce-o rostim la ceas de seară,
Îl privim ca un Mesia,
Și am vrea să nu dispară.
Tot tăcut, cu fruntea sus,
Parc-ar fi un tînăr zeu,
Ucenic al lui Isus,
Trimis chiar de Dumnezeu.

ÎNTR-O ZI

Într-o zi voi pleca departe, departe,
Ducînd cu mine o putere de gînd și soare,
Voi coborî-n adîncuri, păduri de mult uitate,
Să caut iar sămînța de om și de izvoare.

Într-o zi voi pleca departe, departe,
Îmbrăcat în hainele copilăriei de mult putrezite,
Să deschid ceruri și porți ferecate,
S-ajung la sînul mamei, la stele adormite.

Într-o zi voi pleca departe, departe,
Să văd lumea ce trece, să-i simt pe cei ce nu-s,
Să rămîn pe munte s-adulmec stele sparte,
În ruga de seară pornind la cel de sus.

DORINȚA

Pe drumuri cu vitralii de-nserare,
Din templul meu cu lespezi funerare,
Te văd cum urci spre zările cu fum,
Un trubadur pe ultimul său drum.

Trecînd pe drumuri neumbrate,
Prin mlada-nmugurită de păcate,
Îmi duc crucea grea în spate,
La templul cu lespezi înghețate.

PRINTRE VALURI

Cînd printre valuri de lumini și smîrcuri,
Înnot spre-un timp săpat în apă vie,
Mai caut printre nuferi fragile trupuri,
Prin care trec cocorii udați cu veșnicie

Cu sufletul ca marea-adîncă vălurind,
Sorbînd din visul ochilor ca o oglindă,
Mă vad același tînăr din ape răsărînd,
Cu strămoșescul cîntec din colindă.

VIZIUNE I

Cu gândurile negre ațipite,
Pe crugul cerului de pîcle-nconjurat,
Mă zbat s-alung gânduri nedorite,
Să mă strecur din viață neîntinat.

E doar un vis, cusut cu îndoială,
O floare ce i se usucă rădăcina,
Și lasă-n urmă dîre de cocleală,
Prin care trece cu pași moi lumina.

O harfă tremurîndă cîntă de-nălțare,
Iar ape curgătoare duc lacrima ce plînge,
Pe creasta-ntunecată a timpului ce doare,
Văd sufletul cum arde și se stinge.

ÎMBĂTRÎNIM

Îmbătrînim cu toții-n așteptare,
Un an, un ceas, sau o clipită,
Ne ducem-nrouați pe-a dorului cărare,
Împinși de-o umbră, magică ispită.

Pe zi ce trece, pierdem cîte-un frate,
Un prieten, o soră ori cumnată,
Ne despărțim cum noaptea se desparte,
Și-ajungem oboșiți la altă poartă.

Poate acolo sus nu m-așteaptă nemurirea,
De beau otrava vieții plină de păcate,
Cu crucea-n spate visez nemărginirea,
Ce duce înspre vama de dincolo de moarte.

VIZIUNE II

O aud pe mama izbucnind în plîns,
Lacrimile ei păreau izvor de munte,
Atingîndu-mi sufletul cu un jar aprins,
Cu buzele-i reci vrînd să mă sărute.

Prin vis am văzut-o greblînd cerul aprins,
Pierdută pe-o plută condusă de soare,
Din truda lumii ochii și-a închis,
Trecîndu-mă-n lumea tăcerii și-n uitare.

Și somnul adînc cu zeci de păcate,
Mi-acoperă chipul cu-n negru veșmînt,
De umbra măicuței un zid mă desparte,
Iar bocetul ei l-aud venind din mormînt.

SE TÎNGUIE BRAZII

Se tînguie brazilii, întreaga pădure,
Își plînge părinții căzuți sub secure,
Eroii pădurii ciunțiți peste noapte,
Cu brațele rupte, cu fețele sparte,
Se tînguie-n noapte cu lacrimi de rouă,
Iar tunete oarbe le-alintă cînd plouă.
Doar vîntul ce șuieră, ecou de mioară,
Le cîntă o doină de jale, amară,
Pădurea se năruie sub bici de topoare,
Și brazilii cei tineri în ruga de seară,
Aud cum un clopot bate de-ngropare,
Ecoul speranței și al învierii,
E-un strigăt și bocet al disperării.

Bisoca-iunie 2000

CAII DE FUM

Mă-ntorc din nou la vatra de acasă,
Și revăd lumina mamei tot mai ștearsă,
Timpul mă inundă cu luciri de scrum,
Și văd din depărtare venind caii de fum.

Ei vin încet cu coamele zbîrlite,
Cu fețe schilodite și oase-mbătrânite,
La porțile-negrite se opresc și mai nechează,
Mînjii de-odinioară sunt singuri și visează.

Trupurile zvelte au renăscut din scrum,
Trezindu-mi amintiri care s-au stins pe drum,
Ei sunt streini și singuri în curtea de acasă,
Și simt frigul din case și zăngănit de coasă.

Se-ntorc din nou printre păduri de stele,
Din roua dimineții coamele să-și spele,
Pe pajiștea străină cu-arome de pelin,
Ei se hrănesc din ieslea cerului divin.

AMINTIRE

Unde o fi pictorul
Ce mi-a zugrăvit chipul
Pe-o pânză de păianjen,
În vechea casă ?
Timpul curgînd,
Mi-l șterge încet,
Nu mi-l lasă.
Pășesc în tindă,
Unde trecute iubiri,
agonizează pe-aproape.
Unde-o fi pictorul
Să-mi mai lase
puțină lumină pe pleoape ?

AȘTEPTARE

Stau pe genunchii nopții așteptînd,
Și-ascult cum plînge-n mine dorul,
Aș vrea să zbor, la tine să ajung,
Să-ți sorb din ochi lumina și izvorul.

Aștept să-ți mîngîi chipul de icoană,
Să-ți legăm pletele ca aurul de lungi,
Să redeștept fiorul dintr-o rană,
Și să ascult cum cântă cucu-n lunci.

Tu vii cu pașii moi cu scîncete duiosă,
Și-aprindem focurile ce clocotesc în sînge,
Iar lanțul despărțirii îl legăm cu mătase,
Izvorul revederii îl auzim cum curge.

CE-I VIAȚA

Viața-i ca o apă care curge,
Pîn-se varsă în lună și în soare,
Cu-n ochi vezi izvorul care plînge,
Pregătindu-și drumul de plecare.

Viața-i ca un cântec mut,
Ce se stinge ca o lumînare,
Scrumul ei luat de-un tainic vînt,
Se preface-n muguri și izvoare.

Adu-mi Doamne sufletu-napoi,
Și să-l pun la drum la o răscruce,
Ca să-l mîngîie fulgere și apoi,
Bruma iernii să nu mi-l usuce.

ÎN AMURG

Speranțele bat ca un clopot în poartă,
Totu-i o taină de mult îngropată,
Doar pasărea nopții cu țipătul ei,
Alungă tăcerea cu miros de tei.

Se tînguie cerul prăbușit peste noi,
Cu tunete oarbe cu plînset de ploi,
Se sparge oglinda, chipul se frînge,
Iar dorul de tine-i o mare de sînge.

Și visele toate s-au destrămat prin fum,
Cu șerpi încolăciți pe bulgări din drum,
Tăcerea mă-nfioară, inima se strînge,
Visul speranței în lacrimi prelinge.

ÎNTOARCEREA MÎNJILOR

Cînd seara curge lină pe cîmpie,
Și mierlele s-au liniștit prin lunci,
Revin acasă mînjii copilăriei,
Cu același dor de joacă de atunci.

I-aud venind încet prin iarba grasă,
Cu clinchet cristalin de clopoței,
Cu-o răsuflare caldă mă apasă
Și mă-nconjoară cu-n călduț inel.

Mă joc cu ei, le mîngîi botul dulce,
Setea le-o sting cu apă de izvor,
Mi-e teamă c-au să plece să se culce,
Și-am să rămîn în suflet iar cu-n dor.

Pe cer scînteii țîșnesc în vii vibrații,
Mînjii-și ascultă zvonul de lumină,
Topiți prin pînza nopții-n alte spații
Întoarse coame spun c-au să revină.

O CAUT

De-atîția ani o caut,
Nu i-am mai văzut ochii,
Chipul mlădios de cicoare,
Nu i-am mai spus vorbe de dragoste,
La lumina lunii visătoare.

De-atîția ani nu i-am atins buzele;
Ea mă așteaptă undeva,
Cîndva la asfințitul soarelui,
Să-mi soarbă lumina din suflet.
Ne-am despărțit amuțind cîntarea,
Iar între noi ca o cortină a tăcerii,
S-a așternut uitarea.
De-atunci o caut prin labirintul timpului.
Luminița după care alerg,
E o Fata Morgana,
Care străluminează adîncul lacului,
În care mi-am adormit amintirile.

TĂCERILE MELE

În tăcerile mele vedeniile dispar,
Frigul unei chemări mă chinuie,
Unde-s ochii senini de chihlimbar,
Peste care vîntul uitării mai dăinuie.

Caut umbra care plînge-n cîmpie,
Și caii de fum adormiți pe vecie,
Prin voalul lăsat de pasărea nopții,
Simt rana din suflet la cumpăna vieții.

DORUL DE ACASĂ

Din turnu-nsîngerat de ceruri cernite,
Priveam mînăstirea înneacă în apele mării,
Lumînările pîlpîiau din pleoapele lor ostenite,
Iar clopotele plîngeau în pragu-nserării.

Se leagănă pămîntul, se-nvăluie marea,
Delfinii se jucau prin copilăria-mi trecută,
Amurgul a murit, se-ntunecase zarea,
Monahii cîntîndu-și credința lor mută.

Poate că-n ruga lor de-nchinare,
Își strigă durerea și-și biciuie somnul,
Mîna divină veghează-nălțarea,
Monahilor doar cu Domnul.

E liniște-adîncă în Muntele Sfînt,
Iar păsările noapții s-au dus la culcare,
Și-n cumpăna serii între cer și pămînt,
Dorul de-acasă și rana mă doare.

Muntele Athos, 1996

PĂRĂSIRE

Mă simt părăsit de prieteni,
Nimeni nu mă caută,
Nimeni nu-mi strigă numele,
Femeia visurilor a uitat cărarea,
Noaptea și-a ascuns stelele,
Împingându-mă pe marginea prăpastiei.

Veghiat de neodihnele gândului,
Refac drumurile plecărilor,
Și mă cufund în clipa eternității,
În care surîsul tău e ca o aripă,
Limbă de clopote sparte,
Destramă liniștea țipînd a moarte.

VIS ÎN MILENIUL III

Cu pașii moi călcam mătasea nopții,
Vedenii stranii luminau cărarea,
Parcă duceam pământu-ntreg și morții,
Și le simțeam în palme răsuflarea.

Printre făpturi de piatră, lingă drum,
Am căutat fântâna, roua de brum-a lunii,
Dar tremurau în iarbă umbrele de fum,
Și tainice miresme se legănau în funii.

Sub munți înalți de varuri selenare,
Fecioare albe ademeneau feciori,
Șir nesfârșit de trupuri selenare,
Un joc subtil al nopții ce se destramă-n zori.

FÎNTÎNA

Fîntînă cu apă lină,
Cin' te bea întinerește,
Ochii din adînc suspină,
La lumină cînd privește.

Fîntînă cu trupul înghețat,
Ce aduimeci zăbrelite porți ?
Cîte ființe din adînc se zbat,
În cripte care-ascund atîția morți ?

Mă răstignesc cu cîntecul pe cruce,
Ducînd cu mine zărilor sticloase,
Și-ascult cum curge doina tot mai dulce,
Mîngîindu-mi sufletul transformat în oase.

O AMINTIRE

Atît de-ntunecat e astăzi cerul,
Iar stelele s-au spart înspre zenit,
Tot așteptînd mă podidește dorul,
Zăpezilor ce-n vară s-au topit.

Și curge iar izvorul de lacrimi fără viață,
Spre templul negru de necuprins al frunții,
Logodna ce-o visez prin norii denși de ceață,
Va destrăma lumina de dinaintea nunții.

REGĂSIRE

Alerg în Cîmpia Soarelui;
Mă poticnesc la răscruce de drumuri,
Caut urmele copilăriei,
Pe care le găsesc îngropate,
În propria aripă sîngerîndă.

Alerg în lumea visului,
Pe cărările vitrege ale infinitului.
Ajung la marginea timpului,
Și ascult strigătul mamei
Și vorbele reci ale visului.

Mă întorc pe aceleași cărări,
Bătătorite de lumina stelelor,
Îmi refac firul vieții într-un veac de uitare,
Și aflu umbra păsării ce mă caută,
Prin cenușa amintirilor îmbătate de soare.

ATUNCI

Parcă ieri am plecat de-acasă,
Ducînd între pleoape
Imaginea fetei,
care cînta pe sub sălcii,
În lunci.
Cît de mult e de-atunci!
Unde mai sunt,
Mîinile catifelate ale frunzelor
Ce-o-nfiorau
Cu neliniști adînci,
Presimțind
Gunguritul de prunci?
Ochii mei de atunci,
Unde sunt?

ACOLO SUS

În memoriam dr. Valeriu Buceloiu

Pe-aceste drumuri ninse de lumină,
Îngenunchem cu suflete-n tăceri,
Din cerul înstelat cu lună plină,
Ne fac semne iubirile de ieri.

Din geana înserării care tace,
Figura lui e-o rază de lumină,
Și ne privește dintr-o carapace,
Pe unde sufletul mai zburdă-ntr-o grădină.

Acolo sus vîslind în alte haine,
Cu murmurul dorinței prins în gene,
Ne chiamă-n lumea lui plină de taine,
Închisă-n pleoapa unei iubiri eterne.

PE ARIPI DE COCOR

Etern se-aud zăpezile cum vin,
Și se aștern peste păduri și stînci,
Mama-n descîntec toarnă-un nou destin,
Și-l lasă-n colțul casei după rugă adînci.

Mi-a hărăzit un strop de veșnicie,
Trecerea-n legendă și în mit,
Valuri de lumină viața să îmi fie,
În gînd înmărmurat, un chip cioplit.

Dacă-n noaptea albă stelele mai pier,
Și mă transform în norul trecător,
M-ascund într-un adînc mister,
Și mă întorc acasă pe aripi de cocor.

ULTIMUL BAL

În curtea bătrânească văd un sicriu de ceară,
Care-n apusul serii, încet, încet dispare,
O fi un semn că timpul dă tîrcoale
Și îmi cosește viața, care se prăvale.

Și nu am somn de-o vreme, o stea mă tot pîndește,
Iar crinii din grădină bruma i-au înnegrit,
Coroana mea de spini la porți se veștejește,
Și bradul din grădină de dor a și murit.

Parc-aș mai vrea să vin în cuibul de sub astre,
Să-ngrop copilăria în sunet de caval,
Și să mai sorb odată miros de flori albastre,
Să-ncep dansul funebru al ultimului bal.

MĂ VISEZ ACASĂ

Uneori mă visez acasă,
Dormind în patul vechi al unui mort,
Nu știu dacă e tata, nici nu-mi pasă,
În lumea asta pe brațe o să-l port.

Este doar un vis care-n zori se destramă,
Fețele cernite încet se luminează,
Parcă mortul ar fi bătrîna noastră mamă,
Ce-n lumea de neguri pașii mi-i veghează.

Mă cheamă necunoscutul unde
Poate într-o stea în taină se ascunde,
Am să trec odată puntea peste ape,
Să-i sărut țărîna, să-i fiu mai aproape.

ÎN AMURG

Speranțele bat ca un clopot la poartă,
Totu-i o taină de mult îngropată,
Doar pasărea nopții cu țipătul ei,
Alungă tăcerea cu miros de tei.

Se tînguie cerul prăbușit peste noi,
Cu tunete oarbe, cu plînset de ploi,
Se sparge oglinda, chipul se frînge,
Iar dorul de tine i-o rană ce frige.

Și visele toate s-au destrămat în drum,
Cu șerpi încolăciți, cu bulgării de fum,
Tăcerea mă-nfioară și inima se strînge,
Din stele joase parcă-ar curge sînge.

STATUI LA MĂGURA

Cu pașii moi călcăm mătasea nopții,
Vedenii stranii luminau cărarea,
Parcă duceam pământu-ntreg și morții,
Și le simțeam în palme răsufierea.

Printre făpturi de piatră, lângă drum,
Am căutat fântâna, roua de brumă-a lunii,
Dar tremurau prin ierburi umbrele de fum,
Și tainice zvonuri se legănau în funii.

Sub munți înalți de varuri milenare,
Fecioare albe ademeneau feciori,
Șir nesfârșit de trupuri selenare,
Un joc al nopții ce se destramă-n zori.

Statuile rămân simboluri mute,
Cu trupurile zdrelite de jocul de copii,
Sculptorii mai zăbovesc în munte,
Și ard pe cerul Măgurei în nopțile târzii.

CÂNTECUL VÎNTULUI

Cîntecul vîntului m-a adormit,
Pădurea visează un timp de demult,
Cînd brazii ca mirii solemni după bal,
Își vălureau crengile, în vals nupțial.

Și vîntul îmi mîngîie ochii-mpietriți,
Prin care văd urmele dragi de părinți,
Și dorul mă mistuie, mă înfioară,
Chemarea lor tainică începe să doară.

Dar vuietul vîntului se potolește,
Și visul din mine se liniștește,
Figura măicuței cu părul cărunț,
Dispare în noapte, pe aripi de vînt.

Bisoca 2000

EPITAF

Nu ți-am mai scris de mult un vers,
Iar gânduri negre vin de mă-nconjoară,
Amintirile din viață mi s-au șters,
Și versul a secat și nu mai zboară.

Aștern mereu pe-o filă-ngălbenită,
Un epitaf ce șchioapătă-n mirare,
Parcă și mâna-mi pare ostenită,
Visul de ieri s-a rupt și iar mă doare.

CRĂCIUNICA

Într-o casă de pe-o coastă,
Liniştea-i ca o năpastă,
Numai umbre şi voci stinse,
Stau cu braţele întinse,
Şi aşteaptă-n prag de seară,
Ca din ceruri se apară,
Chip de Făt-Frumos, curat,
Ce din lume a plecat.
Dar bătrîna Crăciunică,
Cît o pasăre de mică,
Se roagă lui Dumnezeu,
Să mai vină fiul său,
Să-i aducă o mîngîiere,
Pînă chipul ei nu pierе.
Liniştea apasă greu.
Stelele cum cad mereu,
Vorbele s-au destrămat,
Chemîndu-şi fiul plecat.
Pe sub scânduri putrezite,
Stau cărţile prăfuite,
Lăstate drept legămînt,
Măicuţei cu chip de sfînt.

BISOCA

Liniștea vine din cer,
Cu pași moi de mătase,
Atinge sufletele brazilor,
Ce somnul mi-l coase.
Cete de îngeri aduc pe aripi,
Splendorile înaltului,
Așezându-le în sufletul meu chinuit.
Unde-i speranța zilei de mâine,
În care sufletul,
Hăituit ca un câine,
Își caută stăpînii,
De mult adormiți,
Printre conturile cu chip
De sfinți și părinți ?

PRESIMȚIRE

Voi întrerupe drumul meu prin viață,
Pentru o zi, un veac sau o clipită,
Și-n lumea ce renaște din verdeață,
Mă voi trezi cu-o aripă strivită.

Și-n ceasul de veghe cu bunul Dumnezeu,
Îmi voi striga dragostea-n disperare,
Și-ngenunchind în apă ca un zeu,
Mă pregătesc de lungă mea plecare.

Încotro merg Doamne, și de ce mă chemi,
Pe drumuri de ceară, ninse de lumină?
Lasă-mi măcar timpul, răboj peste vremi,
Care să-mi arate poarta ta divină.

În zare văd cum sîngerează luna,
Și simt mătasea somnului cum se destramă,
Prin ochiul cerului senin ca-ntotdeauna,
Aud vocea de aur a celei ce mă cheamă.

ȘI VINE IARNA

Și vine iarăși iarna peste noi,
Luminile zăpezii scînteiază,
Și-n suflet izbucnesc dorințe noi,
Iar drumuri ostenite înviază.

Mă simt ca un copil înstrăinat,
Purtînd povara anilor cumiņi,
Dar simt vigoarea bradului înalt,
Ce mi-a lăsat-o părinții din părinți.

Anii ce se-aștern pe pînza vremii,
Adună într-un ghioc îngîndurat,
Zăpada inimii nu se topește,
Și simt cum sufletul mi s-au înoptat.

ÎNTR-O NOAPTE

Într-o noapte,
M-am uitat pe cer,
Și am văzut pădurea,
Luminată de albul zăpezii.
Te-am simțit iubit-o,
Arzînd într-o credință tăcută,
Și am plîns.
Erai prea aproape,
De luciul lacului,
Și m-am speriat,
Că te voi pierde.
Am privit apoi,
Prin găurile timpului,
Jocul solemn de vestale,
Și-n adîncul lacului,
Am văzut cum mirifica,
Mamă a naturii,
Zugrăvise figurile nemuritoare,
Ale sfinților părinți,
Și frumusețea izvoarelor eterne,
Din care va răsări,
Floarea speranței.
Vîntul tristeții,
Mi-a răvășit sufletul,
Iar luciul apei,
S-a transfigurat într-o oglindă,
Pe care era desenat chipul meu,
Înghețat de uimire.
Într-un tîrziu, privind pe cer,
Am zărit o lumină tîrzie,
Rătăcind îndurerată prin lume,
Ocrotindu-mă.

Bisoca, iunie 2000

ANOTIMPUL LINIȘTII LA MĂGURA

In memoriam, sculptorului George Apostu

Pe fundalul dantelat al pădurii,
Se-aude simfonia mută a statuiilor.
Sîngele a părăsit sufletele lor,
Acoperite de voalul uitării.
Ținîndu-se de mîini,
Pășim pe urmele lăsate
De părintele stareț,
Care în credința lui,
Își înalță brațele,
Implorînd Tatăl și Fiul.
Îngenunchem la umbra,
Lăsată de o cruce,
Care tot mai veghează,
La lumea care încet, încet,
Se tot duce...
În jur totul era mister.
Din înălțimi,
Auzeam parcă,
Cum plînge Dumnezeu
În cer.

UN ALT ANOTIMP

Mă strecor prin toamnă,
Cu-n noian de gânduri,
Și ajung în răceala tăcerii,
Unde aleargă herghelii de cai,
Și râuri de fluturi.
În jur e-ntuneric și se face frig.
Frica despărțirii mă cuprinde,
Și-o cruce a nădejzii vreau să înfig,
Pe piscurile tăcute și aride.
În lumea mirării stelare,
Aștept o aripă albă,
Ca să-mi închidă ochii,
Și să adorm în legendarele,
Ceruri de hîrtie,
Unde în lacrimi și ploaie,
Mă voi înneca în veșnicie.

POEZIA MATURITĂȚII TRISTE

Cu vârsta sever pînditoare, poezia – arta, în general, intră în acea stare de amintire, care, nu odată, încununează **dureros de dulce**, timpul din urmă. Acest segment de viață (ce uneori poate fi îndelung) reface, la modul ideal, cele mai semnificative întâmplări, le leagă într-o plasă esențială prin fragilitatea-i (asemănătoare pânzei de păianjen), redându-ni-le de dor și tristețe. Poezia, mai ales, traversează asemenea stări din care răzbat **dureri înnăbușite**, iubiri ascunse, înfloriri și (poate) neîmpliniri, taine ce țin de o puritate mereu dătătoare de puteri, revigorînd, parcă, ființa noastră mereu maculată de un timp dușman dorinței de frumos și de bine, mereu neîmplinindu-se, mereu tinzînd spre împlinire. Este sentimentul care te încearcă citind această carte. Poet al stărilor delicate, venind din adîncuri de taină, uneori în haina mîhnirii și al dorului după alintătoarele zile rămase în ceața anilor duși, Bucur Chiriac re trăiește cu o sinceritate înduioșătoare acel **odinioară**, fără de care ființa noastră interioară n-ar fi întreagă. Amintindu-și de mamă, de frați, de zile și nopți bogate în dor, de liniști și neliniștile căutărilor, de izbînzii și înfrîngeri, și, mai ales, de iubirile prin care omul se apropie de Creator, poetul se definește redefinindu-se neîncetat. Zice el:

Mă întorc pe aceleași cărări/ Bătătorite de lumina stelelor/ Îmi refac firul vieții într-un veac de uitare/ Și aflu umbra păsării ce mă caută/ Prin cenușa amintirilor îmbătate de soare; sau: „Mai pune tăciuni în apa stătută/ Și rănile vieții în ceruri le mută/ De apa nădejzii nu mă desparte/ Fii bună cu mine/ Mi-e frică de moarte“. Amintire și rugă, poezia, iată, devine delicata armă a rezistenței față cu încercările prin care ne este dat să trecem, să existăm, să ne multiplicăm prin faptele noastre.

Visător și elegiac, trăindu-și destinul cu o anume tristețe spiritualizată, împărțind cu noi împlinirile-i dar și mîhnirile-i față de timpul prea repede curgător, Bucur Chiriac semnează prin „Anotimpul liniștii“ cartea maturității sale poetice. O maturitate tristă și, prin aceasta, esențială.

RADU CĂRNECI

CUPRINS

O dîră de lumină	3
Rădăcini	4
O lacrimă	5
M-am răstignit	6
Testament	7
Pășesc sfios	8
Viziune la Nehoiu	9
Într-o zi	10
Dorință	11
O lacrimă	12
Viziune I	13
Îmbătrînim	14
Viziune II	15
Se tînguie brazii	16
Caii de fum	17
Amintire	18
Așteptare	19
Ce-i viața	20
În amurg	21
Întoarcerea mînjilor	22
O caut	23
Tăcerile mele	24
Dorul de-acasă	25
Părăsire	26
Vis în mileniul III	27
Fintîna	28
O amintire	29
Regăsire	30
Atunci	31
Acolo sus	32
Pe aripi de cocor	33
Ultimul bal	34
Mă visez acasă	35
În amurg	36
Statui la Măgura	37
Cîntecul vîntului	38
Epitaf	39
Crăciunica	40
Bisoca	41
Presimțire	42
Și vine iarna	43
Într-o noapte	44
Anotimpul liniștii la Măgura	45
Un alt anotimp	46
Poezia maturității triste	47